

der ville indgaa Ægteskab i Udlandet, til at indgaa dette for en dansk Konsul.

Der vilde dernæst intet være til Hinder for at forbinde endog ret betydelige Ændringer i Reglerne i Lov 13. April 1851 §§ 3—7 med Flertallets Forslag. Vel maa Flertallet finde den i Regeringsforslaget optagne Ægteskabsforstander-Institution forkastelig, hvad særlig Prøvelsen af Ægteskabsbetingelserne angaar, og lidet tiltalende, hvad Formen for den borgerlige Ægteskabsstiftelse angaar. Men Bibeholdelsen af Øvrigheden som den Myndighed, der prøver Betingelserne, og for hvem Ægteskabet stiftes, udelukker ikke, at i øvrigt Formen for Stiftelsen, Stiftelsens Forberedelse og de for Bevisets Skyld nødvendige Handlinger m. m. blive andre end de i Lov 13. April 1851 foreskrevne. Den Regel, at Øvrigheden skal „foreholde Brudeparret Ægteskabets Betydning“, har f. Eks. i sin Udførelse ved Cirkulære af 20. Juni 1851 maaske laant for meget fra sit Forbillede i den kirkelige Vielse, og kunde vel uden Skade ændres. Fremdeles er den Regel, at Øvrigheden ikke er Fører af en selvstændig borgerlig Ægteskabsbog, men at Præstens Ministerialbog skal være Bevisbevarer ogsaa for de borgerlig stiftede Ægteskaber, lidet naturlig, naar Adgangen til borgerlig Ægteskabsstiftelse bliver saa vid, som Flertallets Forslag gaar ud paa.

En Del af de Regler, der vedkomme disse ydre Sider af Forholdet, og som maatte findes hensigtsmæssige for det borgerlig stiftede Ægteskab, vilde ogsaa egne sig til Overførelse paa de kirkelig stiftede Ægteskaber, netop fordi de ikke berøre den religiøse Side af Ægteskabsstiftelsen.

Flertallet har imidlertid fundet, at Tiden til at omforme dets Forslag efter det her antydede først vilde være inde, naar der maatte vise sig Udsigt til, at Hovedpunktet i dette Forslag fandt mere almindelig Tilslutning i Udvalget, end Tilfældet hidtil har været, idet Udvalgets Mindretal fremdeles fastholder sin tidligere Modstand paa dette Punkt.

Ved det andet ny tilkomne Moment,

nemlig den Behandling, Ægteskabssagen har været underkastet i „det kirkelige Udvalg“, vil det ogsaa være nødvendigt at dvæle lidt nærmere. Det tør vel nok siges, at Resultatet af denne Behandling fra mange Sider imødesaas med ikke ringe Forventninger, og det tør vel ogsaa siges, at nu, da dette foreligger i den Lovforslaget vedføjede Betænkning, er Hovedindtrykket af denne Behandling nærmest bleven lidt af en Skuffelse, thi nægtes kan det neppe, at denne hverken har kastet noget nyt eller klart Lys over det saa omstridte Forhold eller bragt noget nævneværdigt positivt Bidrag til Spørgsmaalets virkelige Løsning. Meningerne i det kirkelige Udvalg have nemlig om mange og vigtige Punkter været alt for delte, til at der af Forhandlingerne med en eneste Undtagelse kan uddrages et helstøbt Resultat. Undtagelsen gælder den Udtalelse, der er sat i Spidsen for Betænkningen, og som synes at tale i hele Udvalgets Navn — i alt Fald findes der ikke fra noget Medlem nogen Indsigelse imod den, end ikke saa meget som en lille Reservation. I denne samlede Udtalelse hedder det: „at det kirkelige Udvalg maa tilraade Indførelsen af en almindelig *Adgang**) til borgerlig Ægteforening. Ogsaa set fra Kirkens Side maa det findes rigtigt, at *de*, som *ønske* det, selv om Talen er om Ægteskab imellem Medlemmer af Folkekirken eller af et andet her i Landet anerkendt Trossamfund, erholde *fri Adgang* til at indgaa Ægteskab uden Kirkens Medvirken ved Stiftelsen.“

Nærværende Udvalgsflertal maa selvfølgelig i høj Grad sætte Pris paa og være taknemmelig for denne bestemte Udtalelse af det *samlede* kirkelige Udvalg, al den Stund denne ganske falder sammen med Hovedtanken i det Ændringsforslag, nærværende Flertal tidligere gentagende har stillet og atter her stiller, hvorefter der netop aabnes alle de, som *ønske* det, en fri og almindelig Adgang til borgerlig

*) Udhævelserne skyldes Landstingsudvalgets Ordfører.